
Helle Helle**Rödby ó Puttgarden**

(regényrészlet)

Az Opera szálló Hamburg külterületén, egy építkezés mellett állt.

Jóval éjfél után érkezünk meg, útközben többször is megálltunk, hogy csokoládét, üdítőt vegyünk, és amint az autó egy benzinkúthoz ért, csokolózni kezdtünk, így sokáig tartott az utazás.

Abel már előre jelezte a szállodának, hogy én is jövök. Még aznap délután, munka után, átköltöztették egy nagyobb szobába. A holmija még most is ott hevert a sporttáskában, a duplaágyon. Amint becsuktuk az ajtót, máris zavarba jöttem, mert az ágy, amint leültem rá, nyikorogni kezdett. Kicsit megkönnyebbültem attól, hogy ez őt is zavarta. Felálltam, az erkélyajtóhoz mentem, s elhúztam a függönyt. Az építkezés teljes kivilágításban tárult elém. Ajtót nyitottam és kimentem. Az erkély mindkét oldalon végigfűtött a többi szoba előtt. Abel utánam jött. Hátulról átölelt. Hideg szél fűjt. Mellére hajtottam a fejem. Éreztem a légvétélet. Visszahúzott a szobába, ledőlünk az ágyra. Nem csuktuk be az erkélyajtót, de nem számított. Csaknem jólesett a hideg levegő.

Korán reggel Abelnek megbeszélése volt valakivel. Fél négykor még mindig nem aludtunk, kinyújtózva feküdtünk a közös takaró alatt az íróasztali lámpa sárga fényénél.

- Meddig tudsz maradni?
- Szerdáig. Csütörtökön dolgoznom kell.
- Nappal?
- Igen, délután.
- Megmondtad a nővérednek, hogy velem jössz?
- Igen, tud róla.
- Akarsz telefonálni?

Abel az éjjeli szekrényen álló telefon felé biccentett, majd felém fordult és mélyen a szemembe nézett.

- De jó, hogy itt vagy.
- Igen.
- Holnap dolgoznom kell.
- Persze, menj csak.
- Szétnézhetsz a városban. De itt is maradhatsz, van szauna, szolárium. Van nálad pénz?

- Igen, egy kevés. Abel!
- Tessék.
- Miért nem Dániában dolgozol?
- Így alakult.
- A pénz miatt?
- Nem, nemcsak a pénz miatt.
- Hanem? Nem hiányzik a családod?
- Nem sokan hiányozhatnak. A bátyám és a szüleim.

- És a bátyád felesége?
 - Persze, ő is.
 - Mít csinálnak?
 - Milyen kíváncsi vagy! Valóban tudni akarod?
 - Persze, természetesen.
 - A bátyám is villanyszerelő. A szüleimnek virágüzlete van.
 - Brönshöjben?
 - Nem, Rödovrében. Születésem óta megvan az üzletük.
 - Szóval mindig kaphattál ingyen virágot?
- Abel elmosolyodott.
- Az biztos, tényleg így volt. Mindenkinek virágot vittem.
 - Sok barátnőd volt?
 - Néhány. De mind buta volt, és csúnya.
 - Nem azért kérdezem.
 - Tényleg nem? Beszéljünk inkább valami másról. Már igazán aludnunk kellene.
 - Meddig tartott a leghosszabb kapcsolatod?
 - Jane, nem szoktam mérni.

Felkelt és lekapcsolta az íróasztali lámpát, majd visaszajött az ágyba, megcsókolt és állig húzta a takarót. - Aludjunk! Aludj!

Reggel nem is hallottam, mikor ment el. Dél körül ébredtem. Felkeltem, elhúztam a függönnyt. Havazott az éjjel. Az építkezésen apró emberfigurák járkáltak narancsszínű overálban és világoskék sisakban, minden mozdulatuk összehangoltnak látszott. Amikor két alak megjelent valahol, egy harmadik máshová ment, majd mindhárman találkoztak a kórakásnál. Idáig hallatszott a gépek zaja. Kinyitottam az ajtót, a hang még erősebb lett, de meghallottam, hogy egy tévé is szól valahol. Bizonyára a mellettem levő szobában. Láttam, hogy az erkélyajtó résnyre nyitva áll.

Nem volt rajtam ruha, jeges szél fűjt, bementem és becsuktam magam mögött az ajtót. Vízet főztem a forralóban és készítettem egy csésze neszkávé. Aztán hosszasan elüldögéltem a kádban, majd pedig bekentem magam az Abel neszesszerében talált krémmel.

Nem hagyott nyugton a gondolat, hogy meg kellene nézni a várost. Féltem, hogy eltévedek és a nyelvet sem tudom. A számokat és az árakat ugyan tökéletesen ki tudtam ejteni, de nem volt gyakorlatom a társalgásban vagy hogy útbaigazítást kérjek. Előző este, amikor megálltunk egy benzinkútnál, hogy valami ennivalót vegyünk, mosdóba kellett mennem. Miközben Abel egy polc mellett nézelődött, a fiatal eladó elé álltam és rámosolyogtam.

-Tschüs! – mondtam.

Az eladó bólintott és kérdően nézett rám. Abel sietett a segítségemre.

-Haben Sie eine Toilette, die meine Frau benutzen kann?

Végül rávettem magam, hogy megnézzem a várost. Ha Abel rákérdez, hogy mivel töltöttem a napomat, tudjak valami érdekeset mesélni. Megszámoltam a pénzemet. Tizenégy német márka és száznolcvan dán korona volt nálam.

Gyors léptekkel hagytam el a szállót és jobbra fordultam, mintha valami fontos várt

volna rám abban az irányban. Valaki utánam fűtyült az építkezésről, de nem fordultam meg. Az út végén jobbra kanyarodtam. Rájöttem, hogy egy újonnan épített villanegyed felé tartok. Tovább mentem, mintha valami határozott célom lenne. A negyedik keresztutcánál szerencsére észrevettem, mintha üzletek lennének arra. Egy árkád-sor alatt ruhásboltok, nagy élelmiszerüzlet és cukrászda állt. Korgott a gyomrom. Sonkás zsemlét vettem, és evés közben megnéztem a kirakatokat. Azután vettem Tinének egy csomag kandírozott mandulát, Dittének pedig egy műanyag kutyát.

A villanegyeden át visszatértem a szállóba. Nem volt olyan messze, mint ahogy gondoltam. Még három óra sem volt. Lefeküdtem az ágyra és bekapcsoltam a tévét. De kis idő múlva felkeltem, kimentem az erkélyre. A meglepetéstől összereszttem, egy fiatal férfi állt az ajtó mellett meztelen felsőtesttel. Széles sál volt a nyaka köré tekerve. Felém mosolygott és felemelt két ujjával köszöntött.

- Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. Krákgova a nyakára mutatott.
- Torokgyulladásom van. Jensnek hívnak. Én is ennél a vállalatnál dolgozom.
- Villanszerelő vagy?

Bólintott.

- Nahát, hogy itt mennyi villanszerelő van! Megint köhögött egyet. Látszott rajta, hogy fáj a torka.

- Nézelődöm. Majd meghalok az unalomtól.
- Régóta betegeskedsz?
- Nem, ma kezdődött.

Fejével a szoba felé mutatott.

- Kérsz egy csésze kávé? Abelre még legalább egy órát kell várnod.
- Igen, köszönöm.
- Erre gyere! – mondta, amikor a szobám felé indultam.

Nem volt rajtam cipő, a meztelen talpam nyomokat hagyott az erkélyt takaró vékony hóban. Jens szobájában minden a feje tetején állt. Kicsit szellőzetlen volt, de nem volt kellemetlen szaga. A fotelból kiszedte a ruháit és kezével megveregette az ülést.

- Ide ülj. Elnézést a rendetlenségért. Hová való vagy?
- Rödbyhavnba.
- A kikötő környékén laksz?
- Nem, a városban. De a kompon dolgozom.
- Akkor már értem. Ott ismerkedtetek meg?
- Igen, így is lehet mondani.
- Hány éves vagy?
- Húsz.
- Én meg huszonhárom. A legfiatalabb a társaságban. Ölstykkéből. Tudod hol van?
- Nem.
- Nem vesztettél sokat. Ja, igen, a kávé.
- Csak miattam nem fontos.
- Jó, akkor hagyom. Miről beszélgessünk?
- Fogalmam sincs.

Elneveltük magunkat. Jens a torokfájása miatt próbált hangtalanul. Szinte mosolygott a szeme, ez tetszett nekem. Arca széles, felső teste izmos, tömzsi.

- Cigizni se tudok, annyira fáj. Van kólám és sósmogyoróm.

Kivett két doboz üdítőt a hűtőből, kinyitotta, hozott egy vizes poharat a fürdőszobából, töltött és kínálta.

- Elmostam a poharat.
- Köszönöm.

Kortyoltam a kólából. Jens az ágy végében ült és kíváncsian nézett rám. Volt benne valami kisfiús ártatlanság. Tökéletes biztonságban éreztem magam a jelenlétében. Mogyoróval kínált. Szó nélkül ültünk és rágcsáltuk a mogyorót, de nem volt kínos a csend. A nyitott erkélyajtón át hideg levegő húzott rám. Egymáshoz dörzsöltem a lábfejemet.

- Fázol?

A padlóra terítette a takaróját s betakarta a lábam.

- Meddig maradsz? – kérdezte.
- Mindjárt megyek.
- Úgy értem, mikor kell visszamened Dániába?
- Ja, vagy úgy. Csütörtök reggelig maradhatok.
- Nagyon szereted?
- Kit? Abelt? Aha.
- Nagyon zajos tud lenni.

A betonfűró hangja tört be a szobába. Jens az erkélyajtóra nézett, felállt és becsukta. Újra leült az ágyra.

- Akkor egészségedre. Jól esik egy kis társaság.
- Említette Abel, hogy jövök?
- Nem. De láttalak tegnap az erkélyen.
- Ja, vagy úgy.

Vettem pár szem mogyorót. Éreztem, hogy elpirulok. Arra gondoltam, hogy az erkélyajtónk egész éjjel nyitva állt.

- Jó nagy ez az építkezés.
- Semmi különös nincs benne.
- Na igen, de nagy. Mi lesz itt?
- Fogalmam sincs. Talán semmi más, csak egy építkezés.
- Akkor egy építkezés építkezése?

Nevetés közben hullámozott a trapéz formájú mellkasa. A dobozból kis kóla lötytyent Jens kezére.

Akkor hát meséljünk valamit magunkról? Nem így szokták csinálni?

Visszamentem a szobánkba, szédült a fejem. Éppen ledőltem, amikor megjött Abel. Leült az ágy szélére és megcsókolt.

Jó napod volt?

Bólintottam.

- Sétáltam, kicsit körülnéztem.
- Éhes vagy?
- Nem igazán.
- Menjünk vendéglőbe. Tudok egy jó helyet.
- Remek.
- De előbb bebújok hozzád.

Pár perccel hét előtt hagytuk el a szállót. Az utakon és a járdán eltakarították a havat, de sok helyen még mindig csúszós volt. Nem éreztem jól magam a piros csizmámban. Bokában túlságosan merev volt. Úgy éreztem, Abelnek sem tetszik igazán. A vállamra tette a kezét. Túlságosan kicsinek éreztem magam mellette. Ráadásul a hangom is furcsa volt, akármit csináltam, nem hallatszott természetesnek. Valami mesterkélt kislányosság érződött benne, és azt hiszem, ezt ő is észrevette. Egy sportbolt mellett mentünk el, kirakatában, kivilágított állványon egy labda forgott körbe.

- Nézd csak! – mondtam éles hangon, és meg akartam állni, de vállamra tett kézzel továbbvezetett.

- Nyugi, csak egy labda!

A vendéglőben is csitított, pissegett. Haltálat rendeltem. Azt hittem, hogy sült lepényhalat kapok néhány rákkal körítve. A pincér meg egy akkora tálat hozott, mint a fél asztal. Volt ott szép rendben mindenféle tengeri herkentyű. Hangosan felkiáltottam, ami valahogy így hangzott:

- éééééééé!

Abel figyelmeztetően a szája elé tette az egyik ujját. Rámosolyogtam, de ő nem viszonzta. A tányérján lévő pástétom fölé hajolt. Körülnéztem. Több pár is ült a vendéglőben. Rágták a salátájukat, vagy a húst szeletelték anélkül, hogy egy szót is szóltak volna egymáshoz. A párjuk válla fölött átnézve szemlélték a környezetüket. Tényleg, egyetlen pár sem beszélgetett. Közelebb hajoltam Abelhez.

- Kár, hogy amint az emberek összeházasodnak, többé nem beszélgetnek egymással – mondtam.

Most már más volt a hangom, nem olyan kislányos. Láttam, hogy Abel is felfigyelt rá.

- Nem gondolod, hogy egyszerűen csak az ételt élvezik? – kérdezte Abel.

- Lehetséges. De akkor is szomorú.

- Miért?

Megvontam a vállam.

Talán elkerülhetetlen. De azért mégis csak fura, hogy sosem beszélgetnek egymással. Szerintem olyan szomorú. Én nem szeretném, hogy velem is ez történjen.

Rám mosolygott.

- Mit gondolsz, milyen lesz több éves házasság után?

- Én nem akarok férjhez menni.

- Nem?

- Nem. Semmi vonzót nem találok benne. Láttam egy csomó rossz házasságot.

- Igen? Hol?

- Körülöttem. Mindenütt.

Egy kagylóval vívtam éppen közelharcot. Már legszívesebben hagytam volna a témát. Nem tudtam folytatni. Igazából csak azt ismétелgettem, amit Tine mondott, amikor a Fugleflugten szállodában dolgozott.

- Látnátok csak a házaspárokat a vendéglőben! Ülnek és bámulnak a levegőbe, olyan lehangoló.

- Milyen furcsa tudsz lenni! – szólalt meg Abel.

Hazafelé nem tudott betelni velem. Az ujjá köré csavarta a lófarkamat, hátrahúzta a fejemet, s olyan szenvedélyesen csókolt, hogy megfájdult az állkapcsom. Séta közben úgy lépdeltem, mintha egy divatbemutató színpadán mennék. A szálló előtt összefutottunk Jensszel. Ingujjban volt, a nyaka sálba tekerve. Egy papírdobozt tartott a kezében, sült hús illata áradt belőle.

- Hello Jens, meggyógyultál? – kérdezte Abel futólag.

- Na nem, olyan gyorsan azért nem megy! – válaszolta Jens rekedt hangon. – Preben intézett valamit Baltzerrel?

- Igen, megkapta végre a hiányzó kábeleket. Hát szia, majd beszélünk.

- Igen, persze – mondta Jens és felém is biccentett egyet a fejével, majd a dobozzal a kezében a lift felé ment.

- Furcsa lehet így élni – mondtam.

- Igen, de csak időleges. Nem akarom egész életemben ezt csinálni.

- Tudják a többiek, hogy magaddal hoztál?

- A többiek?

Mosolygott.

- Nem tudom. Csak ha láttak bennünket.

- Aha, értem.

Abel korábban Liechtensteinben is dolgozott. Hosszú és bonyolult történetet mesélt egy japán társaságról, akik összetévesztették a hercegi palotát a szállodájukkal. Szégyenükben hártafelé, hajlongva mentek le végig a hegyoldalra. Ültem és figyeltem az arcát, miközben beszélt. Szemébe lógott a haja. Zöld, márkás pulóvert viselt. Tet-szett a színe, de igazából nem állt jól neki. Amikor nevetett, a bal szája széle mintha saját életet élne. A farmerjára tettem a kezem.

Kicsit később, az ágyban fekvé csendben figyeltem őt. Csukva volt a szeme, az arcáról elsimítottam a haját.

- Abel, van egy olyan érzésem, hogy nő vagyok – mondtam.

- Miből gondolod?

Nem mozdult.

Nem tudom. Nem érdekes. Megértem, ha nem beszélsz róla.

Teljesen mozdulatlanul feküdt. Még a lélegzetét sem hallottam.

- Válfélben vagyunk – mondta.

- Gyerek?

Felvonta a szemöldökét.

- Hál istennek nincs, még csak az hiányozna. Ne haragudj!

- Nem kell mentegőzőnd. Csak tudni akartam.